

Åbent samråd i Indfødsretsudvalget den 9. februar 2011

Tom Behnke: Velkommen til åbent samråd i indfødsretsudvalget. Det er ikke så tit, vi har det, men det har vi i dag, og det skyldes, at der er tre samrådsspørgsmål til integrationsministeren – det handler om FN-konventioner og statsløse, men inden vi går i gang og hører ministerens besvarelse, så vil jeg lige høre, om forespørgerne ønsker at motivere. Og først Johanne Schmidt-Nielsen.

Johanne Schmidt-Nielsen: Ja, det er jo en meget alvorlig sag, fordi den handler jo om, at unge statsløse, som er født og opvokset i Danmark, har fået ulovlige afslag på statsborgerskab – systematisk i en årrække. Dem, der altså overhovedet har søgt om statsborgerskab, fordi der er jo givetvis en række unge, der ikke har søgt, fordi de ikke anede, de havde de her konventionsbeskyttede rettigheder. Og det er jo ikke mindst en alvorlig sag, fordi de unge, som nu er over 21, og som ikke har søgt, ikke har kendt til deres rettigheder – ikke længere er beskyttede af konventionen. Ministeren har beviseligt kendt til ulovlig sagsbehandling siden januar 2010, eftersom hun den 27. januar 2010 sender et brev til indfødsretsudvalget, hvor man informerer om sagen – informerer er måske så meget sagt, men det kan vi jo vende tilbage til. Alligevel så er det først, da Information tager sagen op i januar 11, at der informeres om de statsløses rettigheder på nyidanmark.dk, og at der igangsættes en undersøgelse af forløbet. En undersøgelse, som vi ved ministeren har fået adgang til den 31. januar i år, men som vi jo af uransagelige årsager ikke har fået adgang til, altså hverken udvalget eller offentligheden. Og jeg vil med det samme sige, det undrer mig meget, at der på de 33 spørgsmål, der er stillet i sagen, stort set ikke svares på noget som helst. Altså der henvises i svarene til svaret på spørgsmål tre, og i det svar skriver ministeren bare, at der er igangsat undersøgelse og henviser så til den pressemeddelelse, som ministeriet udsender den 14. januar 2011, hvor man altså skriver, at der vil foreligge en undersøgelse af forløbet den 31. januar. Og det er jo som sagt en undersøgelse, som udvalget ikke har fået adgang til at se.

Ligesom det undrer mig, at det her udvalg eller det her samråd skulle udskydes en uge. Det var jo et flertal i udvalget bestående af VKO, der besluttede det, eftersom at ministeren jo altså som minimum har kendt til sagen et år og altså har fået en undersøgelse af forløbet den 31. januar. Det undrer mig, at ministeren så ikke kunne svare på vores spørgsmål. Men vi glæder os jo meget til at få svar i dag.

Tom Behnke: Ja tak, jeg vil høre, Hanne Agersnap har stillet de næste to samrådsspørgsmål og ønsker at motivere. Værsgo!

Hanne Agersnap: Jamen, jeg vil også gerne motivere. Jeg har stillet samrådsspørgsmålene – også fordi sagen er meget alvorlig, og jeg er usikker på, om ministeren er fuldt med på, hvor alvorlig

sagen er. Ministeren har, som Johanne Schmidt-Nielsen sagde, været fuldt oplyst eller i hvert fald vist, at der havde foregået ulovlig sagsbehandling, eller at nogen borgere ikke har fået deres retskrav i sagsbehandlingen igennem et år, og alligevel er det ikke muligt at få svar på spørgsmålene. Og så den måde, at der bliver henvist til de ikke-svar, virker som om ministeren ikke har fuld forståelse for alvoren af denne her sag. Sagen er jo alvorlig – dels fordi der er de her borgere, der ikke har fået deres retskrav – dels fordi der er borgere, der ikke har kendt deres rettigheder og dermed ikke søgt. Og det er konventioner, vi har været tilsluttet i rigtig mange år. Og det viser sig jo i sagen, at ministeriet har været fuldt kendt med, at der er lavet lovændringer, der gør, at de her borgere ikke bliver oplyst om rettigheder. Så jeg håber også bare, at vi får en god besvarelse nu her, inklusive alle de ting vi har spurgt om, som kan besvares. Der er selvfølgelig ting, der ikke kan besvares, men der er dele af spørgsmålene, man ikke kan forestille sig ikke er muligt at finde et svar i denne her tid, man har haft i ministeriet.

Tom Behnke: Ja tak. Og så er det integrationsministeren. Værsgo!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jeg siger tak for indkaldelsen her i samråd. Og jeg vil gøre det, at jeg vil tage hver linje for sig i spørgsmålene, og så vil jeg svare dét, som jeg kan på nuværende tidspunkt. Det er jo ikke første gang, vi diskuterer sagen. Jeg har oversendt en skrivelse i 2010 og meddelt, at vi gik i gang med at finde de sager, hvor der fejlagtigt var givet afslag, og dem har vi lagt frem i folketingssalen. Vi har haft diskussionen til førstebehandlingen, til andenbehandlingen og til tredjebehandlingen – der var ikke ønske om noget samråd under lovforberedelsen her i efteråret. Det er jo helt i orden, at oppositionen vågner op et år efter, man har fået at vide, at der er fejl, og derfor kommer jeg selvfølgelig gerne nu og gentager dét, jeg har sagt i folketingssalen, hvis der er behov for det.

Men dét, der jo også er sket, er jo, at jeg på eget initiativ har sagt, at nu synes jeg, der var brug for, efter vi havde fået lov om indfødsretsmeddelelse vedtaget – var der brug for en forårsrengøring i Integrationsministeriet, og foråret er ikke kommet endnu, og vi har heller ikke tilendebragt rengøringen, det skal jeg nærmere sige lidt om. Men det er dét, vi er i gang med, og så er det jo pudsigt, at når en minister erkender alle fejl og siger – nu bliver der ryddet op, så vågner oppositionen endelig op. Men det synes jeg er fuldstændig i orden.

Det første spørgsmål A, der bedes der om, at jeg redegør for Danmarks forpligtelser i forhold til FN-konvention om begrænsning af statsløshed. Der kan jeg jo sige, at i det spørgsmål mangler jo børnekonventionen. Det kan man sådan set undre sig over, når man nu vil forsøge at være grundig, at så kan man undre sig over, man ikke har husket at tage børnekonventionen med. Men jeg kan sige, at det jeg er i færd med i Integrationsministeriet, det er på den baggrund – med den fatale fejl, der er sket i ministeriet, som jeg har erkendt tre gange under tre behandlinger i folketingssalen og i offentligheden, at på den baggrund mener jeg, det er rigtigt, at de interne papirer, der måtte ligge om fortolkning – både af konventionen om statsløse og konventionen om børn, som jeg også finder vigtig – det gør spørgerne måske ikke, men det gør jeg, at vi nu prøver at udarbejde helt nye

retningslinjer om, hvordan vi mener rækkevidden af de to konventioner er. Så det er altså en overvejelse, jeg er i færd med i øjeblikket. Og det er klart, at når de overvejelser er færdige – der er udfærdiget interne forskrifter til ministeriet til politiet og andre, så vil jeg selvfølgelig oversende dem hertil udvalget, det siger sig selv.

Så bliver der bedt om, at jeg skal redegøre for, hvordan man i Integrationsministeriets indfødsretskontor siden 2004 har taget højde for konventionen – jeg tillader mig altså stadigvæk, selvom det er overset af Johanne Schmidt-Nielsen, at tage børnekonventionen med i det, jeg svarer – og hvad ministeren har foretaget sig for at sikre, at Danmark lever på til denne konvention. Jamen, det har jeg jo sagt flere gange, at det er – jeg kan ikke engang sige beklageligt – fordi det er fatalt, at konventionerne i en årrække ikke er taget med i sagsbehandlingen, naturligvis er det dét. Og det er jo også derfor, at jeg meddelte, da vi opdagede det, da jeg fik det at vide ... sendte jeg en skrivelse til Folketingets embedsretsudvalg og gjorde rede for det, og der var ikke en kat, der reagerede i 2010, da jeg sendte skrivelsen over. Der er ikke blevet stillet spørgsmål, der er ikke foretaget noget som helst. Grunden til, at oppositionen vågner op – er jo alene, fordi hr. Søren Krarup gør vrøvl over konventionen, gør vrøvl over, at jeg har givet statsborgerskab. Det var Søren Krarup, der satte diskussionen i gang i folketingsalen, det var ikke engang oppositionen. Det synes jeg, man lige skal huske, når man nu står her et år efter og slår sig selv for brystet, at man har snorksovet et helt år.

Men det er altså dét, at vi har gjort, at vi, som jeg har sagt under første-, anden- og tredjebehandlingen, at vi har jo så fundet en række sager, hvor der urigtigt er givet afslag, og de er så kommet på lov om indfødsretsmeddelelse her i december. Det talte vi om under tre behandlinger, så det ved oppositionen jo alt om.

Jeg har imidlertid fundet, at jeg synes, jeg måtte begynde forfra og prøve at gå det hele igennem – se, hvad kunne der være af huller, og er der grund til at lave forskrifterne om. Og det er som sagt dét, jeg er i færd med. Som jeg sagde i min pressemeddelelse fra januar, så er jeg optaget af, at nu alle, som har lidt uret, at de nu får deres ret. Og det er dét, vi er ved at finde ud af, hvad vil så omfanget af det blive på det grundlag, som vi nu fortolker de konventioner, inden for den lov vi har, og inden for den aftale vi har med Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti. Det er selvfølgelig inden for den ramme, vi hele tiden taler om, men under den forudsætning, som altid har været regeringens, at man overholder konventionerne, hvilket altså beklageligvis ikke er sket her, og derfor skal jeg selvfølgelig være helt sikker på, at der er rettet op på det, når jeg erklærer min egen oprydning for tilendebragt.

Tom Behnke: Tak til ministeren, og det giver så anledning til en spørgerunde. Og den første, der får ordet ... hvad siger ministeren ...

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: ... ja altså, det var, hvad jeg kunne læse ud af spørgsmål A ...

Tom Behnke: ... så beder vi ministeren om at fortsætte med besvarelsen af B og C.

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Ministeren bedes redegøre for, hvorvidt Integrationsministeriets indfødsretskontor i strid med FN's konvention af den og den om begrænsning af statsløshed har meddelt statsløse ansøgere, der er omfattet af konventionen, afslag på eget initiativ, eller om der har været en instruks.

Jeg siger igen, at jeg synes, det er naturligt, at man havde husket børnekonventionen dér, det plejer SF at lægge meget vægt på, men jeg tager den altså med af egen drift her også, når vi diskuterer det og kan jo så gentage igen, at der er begået fejl – nej, det er ikke af egen drift og nej, det er ikke efter instruks fra flere ministre, det er simpelthen en fejl, som er blevet større og større med årene, siden 1999. Jeg kan i hvert fald ikke finde anden forklaring, som jeg også har skrevet det i pressemeddelelsen. Det er jo ikke noget, som oppositionen interesserede sig for under behandlingen, så derfor har jeg af egen drift udsendt en pressemeddelelse, hvor jeg forsøger at forklare det, og jeg er ikke blevet klogere siden – nemlig, at i Socialdemokratiets tid var politikken jo sådan, at der var ikke nogen særlige betingelser for at få statsborgerskab, som gjorde, at disse konventioner havde nogen særlig selvstændig betydning, og derfor har det været småt med retningslinjer, hvis der overhovedet har været nogen. Det ser det ikke rigtig ud til, at der har været, sådan som jeg lige kan se det nu. Der har altså ikke for de sagsbehandlere, der sad med det her, været nogen særlig anledning til at se på specielt konventionen om statsløse, fordi den ikke havde nogen selvstændig betydning. Så kommer denne regering til, og man skærper kravene. Og der er det klart, at jo mere man skærper kravene for indfødsret – jo større bliver gabet med hensyn til rettighederne eller de manglende krav over for de statsløse. Og der bliver simpelthen ikke foretaget noget med instruks til sagsbehandlerne. Altså det her er mit gæt og min teori, jeg kan ikke finde anden forklaring. Man har behandlet, som man plejede. Man har været optaget af, tror jeg, at finde ud af, hvad var det nu, den nye regering havde fundet på af skærper og har totalt glemt konventionen. Det er den eneste forklaring, jeg kan finde. Og jeg vil i hvert fald afvise, at nogen skulle have givet instrukser om det modsatte, tværtimod har den jo været genstand for diskussion. Og det er jo dét, der altså virker meget mærkeligt. Og hvis man overhovedet skal forsøge at finde en forklaring, og jeg vil godt sige med det samme, det er ikke ment som nogen undskyldning – for man kan ikke begynde at undskylde, at det er sket. Man kan sige undskyld, at det er sket, men man kan ikke begynde at undskylde sådan at sige, at der er den og den grund til, at man har gjort det. Det vil jeg overhovedet ikke prøve på, for jeg synes, det er en fatal fejl. Men hvis man alligevel skal prøve at sætte sig ind i almindelig menneskelig tankegang, så er det jo, at man er optaget af at behandle dét, som man sidder med, og efterhånden som tiden går – jamen man gør, hvad man plejer, og man indarbejder de der nye betingelser, som er kommet, og der er det jo klart, at der burde selvfølgelig med bagklogskabens klare lys have været nogle klare instrukser om – husk nu, at vi har de her konventioner. Men det vil jeg tro, at alle har taget som en selvfølge. Det har jeg jo i hvert fald selv gjort. Altså hvis nogen havde spurgt mig – jamen overholdes konventionerne, så ville jeg selvfølgelig uden at undersøge sige – ja, selvfølgelig gør de det, fordi det er en selvfølge i hele ministeriet, altså vi bruger en masse tid i udlændingeafdelingen, og bemærker, at det er udlændingeafdelingen, jeg har ikke fundet, at det var indfødsretskontoret, der nu skulle udarbejde nye instrukser, det måtte ligesom være nogen andre, der sidder uden for indfødsretskontoret og har en vis uafhængighed i forhold til indfødsretskontoret, men det er selvfølgelig i det samme departement.

Det har altså kørt også fordi måske, at indfødsretsudvalget jo er et sekretariat for folketingsudvalget, det har i al den tid, jeg har været medlem af Folketinget været lidt stedmoderligt behandlet, og hvis man ville drille oppositionen, så kunne man sige, fejlen er for så vidt opstået allerede i den socialdemokratiske regeringstid, hvor man heller ikke har haft særskilte forskrifter. Det siger jeg bare en present, fordi jeg er kun optaget af én ting i denne her sag, og det er simpelthen, at der nu bliver ryddet op i hvert eneste hjørne, at der bliver ... hvis I gider at høre efter, nu I har stillet spørgsmålene ikke – at der bliver ryddet op i hver en krog. Og når der er blevet ryddet totalt op, forskrifterne foreligger, alle dem der skal have indfødsret har fået det, jamen så vil embedsmandsudvalget jo så også være bekendt med, hvad der ligger af forskrifter. Så det er, hvad jeg kan sige om den sag med hensyn til spørgsmål B.

Med hensyn til spørgsmål C, der bliver jeg så spurgt, hvad jeg synes om min egen orientering af 27. januar 2010. Ja ikke mærkeligt, så synes jeg jo, det er en udmærket orientering, og det bekræftes da også af, at der ikke er en kat, der har stillet uddybende spørgsmål overhovedet, siden den kom – det er nu et helt år siden, det havde man jo haft meget anledning til. Og man kan jo ikke sige, at spørgerne normalt holder sig tilbage. Så der har været total tavshed fra oppositionen i den tid. Og den første, der reagerer, det er Søren Krarup under førstebehandlingen, fordi han er utilfreds med, at de mennesker har fået statsborgerskab. Så den passivitet må jo stå for eget ansvar. Det er jo sådan, at det parlamentariske system hænger jo sammen på den måde, at der er en ministeransvarslov, som bygger på, at man skal tale sandt. Men det er et parlamentarisk system, som også bygger på, at Folketinget må stille spørgsmål, hvis man ønsker at blive bekendt med det ene og det andet. Og det har man jo komplet forsømt her. Så derfor et det selvfølgelig min konklusion af den skrivelse af januar er ganske udmærket. Og man har jo heller ikke under første-, anden- og tredjebehandlingen her før jul følt anledning til at stille nye spørgsmål i den relation. Det er jo faktisk først, da jeg selv gør opmærksom på, at vi nu har fået dem her på lovforslaget, at man bare vågner en lille smule op.

Så det er mine svar på de tre spørgsmål.

Tom Behnke: Så siger vi tak for besvarelsen indledningsvis. Og den første, der vil stille spørgsmål er Johanne Schmidt-Nielsen.

Johanne Schmidt-Nielsen: Hvornår blev ministeren første gang orienteret om fejlbehandlingen?

Tom Behnke: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jamen, jeg henviser til, hvad jeg sagde nede i folketingssalen, at den dato kan jeg selvfølgelig ikke præcis huske, men jeg kan helt henise til, hvad jeg har sagt i folketingssalen.

Tom Behnke: Ja og næste, det er Søren Krarup!

Søren Krarup: Jeg vil gerne stille ministeren et principielt spørgsmål, fordi jeg synes, det til syvende og sidst er væsentligere at tale om det principielle i den sag end at deltage i det som i dag jo kun er et rent politisk propagandafelttog, det er karakteriseret ved, efter min mening, at være fremkaldt af, at partiet aldrig deltager i udvalgmøder, og er fremkaldt af dagblade vis manglende interesse i sagen selv ... jeg har fået lejlighed til de allerseneste dage at konstatere.

Men jeg vil stille ministeren det principielle spørgsmål: Vi har jo som bekendt i grundlovens paragraf 44 en vedtagelse af, at ingen udlænding kan få indfødsret uden ved lov. Og dermed er jo sagt, at det er Folketingen – det vil sige, det er folket, der giver indfødsretten netop som en gave. Vil ministeren ikke give mig ret i, at der er en principiel modsætning imellem grundlovens forståelse af en indfødsret som en gave, folket giver til den fremmede – og så dét, at der er en FN-konvention, der udefra vil stille krav til os om, at der er altså folk udefra, der skal have indfødsret. Vil ministeren ikke give mig ret i, der er elementær principiel modsætning imellem gave i forbindelse med indfødsret og i forbindelse med begrebet ret, som FN-konventionen lægger op til.

Tom Behnke: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Der er i hvert fald en modsætning mellem gave og tvang, fordi gave det er noget, man giver frivilligt. Så hvis man kunne anskue det på den måde, at indfødsretten er en gave, og verdenssamfundet tvinger os til at begrænse vores egen grundlov, så var jeg jo enig. Men som vi også diskuterede nede i folketingssalen under lovbehandlingen her før jul, så er det jo min opfattelse, at Danmark ganske frit har underskrevet den her konvention, og derfor er det ikke et indgreb i grundloven. Det er som sagt gjort frivilligt, og jeg lægger jo ikke skjul på, at denne regerings formulerede politik er at overholde konventionerne, det er altså bare stærkt beklageligt, at det er blevet overset her inden for det sagsområde, som hører under mig.

Tom Behnke: Ja, så er det Astrid Krag!

Astrid Krag: Ja, men jeg vil spørge ministeren om, hvorfor der først blev sat en undersøgelse af sagen i gang i januar 2011, når ministeren – hun kan så ikke huske, hvornår hun blev bekendt med den ulovlige praksis præcis, men det har jo senest været den 27. januar 2010, hvor brevet blev sendt over – hvorfor skulle der gå et år, før man satte gang i undersøgelsen?

Tom Behnke: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jamen, vi gik i gang, efter jeg sendte den skrivelse, der gik vi netop i gang med at finde de sager frem, som der var blevet givet ulovligt afslag på. Og de blev fremlagt i folketingssalen i december. Nu har jeg bare fundet anledning til – og har fået lyst til at gå det hele igennem, fordi jeg synes, at jeg vil godt føle mig mere overbevidst om, at vi virkelig har husket alt. Og derfor har jeg altså simpelthen bedt om, at samtlige retningslinjer gås igennem, og at der bliver fastsat retningslinjer for fremtiden. Det mangler jo under alle omstændigheder. Og forudsætningen for at kunne lave retningslinjer for fremtiden, det er selvfølgelig, at man får afskaffet dét, der måtte være i forvejen, og derfor er det selvfølgelig helt naturligt at gå alt igennem og være sikker på, at der ikke er noget, vi har overset, og samtidig se på om der er nogle af de regler og vejledninger, der skal udarbejdes, om de kan forenkles i forhold til dét, der allerede ligger. Så det er opgaven i øjeblikket.

Tom Behnke: Og så er det Jørgen Poulsen!

Jørgen Poulsen: Ja tak. Nu siger ministeren nogle gange, at dette udvalg har sovet i timen. Jeg ved ikke, om det er udvalgets opgave at skaffe de afviste ansøgninger frem for ministeriet, men det kunne vi jo så måske få ved en anden lejlighed. Men jeg synes, det er mærkeligt, fordi voteringen her i dette udvalg har jo i hvert fald ikke taget hensyn til de statsløse, vi har haft op. Jeg kan i hvert fald, og det kan bevidnes, sagt her gang efter gang, jamen de er jo statsløse, det har ikke ændret noget ved medlemmernes votering her. Og derfor måtte man jo have det indtryk, at ministeren havde nogle regler, som blev fulgt.

Jeg forstår heller ikke det, at ministeren først siger i 2010 bliver hun opmærksom på problemet. Jeg mener, at det var en henvendelse fra Institut for Menneskerettigheder allerede i 2005 til den forrige minister, hvor det blev gjort fuldstændig klart ... og dét, jeg vil spørge ministeren om, det er, kan det ... altså det er virkelig svært at forstå, at ministeren ikke følger loven, når man i 2005 bliver gjort opmærksom på, at det ikke er med i lovteksten, men findes som et cirkulære. Og vi har jo set, hvad det har bevirket. Det har bevirket, at politiet heller ikke har kunne administrere efter reglerne, og udvalget her har været uden for at kunne administrere efter reglerne.

Tom Behnke: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Altså, når Jørgen Poulsen siger, det er svært at forstå, reglerne ikke er blevet fulgt, jamen så kan jeg kun sige, det er vi fuldstændig enige om. Altså, jeg forstår det jo heller ikke. Men altså det er jo det der gamle ord med, at for mig er det en selvfølge, det bliver overholdt. Og nogle gange, så overses det selvfølgelig, og det er jo også dét, der er sket i indfødsretskontoret. Altså man har jo på en eller anden måde, om jeg så må sige, kørt med skyklapper på – altså, det kan vi jo alle sammen se, så der afslører jeg jo ikke nogen hemmelighed

ved at sige, sagsbehandlerne, de har kørt deres sager, og så er der en minister, der har svaret Eva Ersbøll, at selvfølgelig følges reglerne. Jamen, det er da fuldstændig vanvittigt. Altså jeg har det da skidt med dét. På den anden side kender jeg jo så heldigvis den forrige minister, og derfor ved jeg jo også, at det jo ikke er noget, hun bare har skrevet, fordi at det skulle siges. Hun har jo været i fuldstændig samme vildfarelse som jeg – nemlig, at selvfølgelig tog man konventionen med, det er jo ... altså man er jo næsten ked af at sige det, når det nu er fejlet, men altså inden for udlændingelovgivning er det jo barnemad. Vi sidder jo med det dagligt i vores sagsbehandling. Og det er jo dét, der gør det så svært, og det er jo dét, der altså også gør det håbløst at forklare, fordi ... altså hvis jeg nu havde mistillid til en tidligere kollega, jamen jeg ved slet ikke, hvordan jeg ville udtrykke det. Men jeg er jo altså i den lykkelige situation, at jeg har jo ikke mistanke til nogen, hverken sagsbehandler eller tidligere ministre. Det er sket på den måde, at man simpelthen kører, og man har simpelthen på en eller anden måde altså lullet sig ind i sin egen tankegang. Jeg kan ikke forklare det på anden måde. Og normalt kan man jo så sige med sagsbehandling, at enkelte sager i udlændingeafdelingen, jamen der vandrer de jo fra alle mulige – altså på gammel bureaukratisk vis – vandrer de jo til kontrol mellem den ene og den anden. Her er kontrollen Folketinget. Men Folketinget kan jo ikke kontrollere, det man ikke får, Jørgen Poulsen, det var det, du ville sige til mig nu. Det er jo præcis dét, der er problemet. Men det kan jeg heller ikke. Altså det er jo dét, der gør det så svært. Og det er derfor, jeg kun kan prøve at fortælle jer, at derfor er jeg blevet så ked af det, det er jeg rent ud sagt, men også så ... altså ikke utryk ved kontoret, men altså jeg vil bare have ryddet helt op. Og jeg ved, at jeg med mine egne øjne nu har vendt de her forskellige forskrifter, og også ved at der ikke være nogen tilbage, der har lidt uret. Det er dét, der er afgørende for mig. Og så siger du også, jamen I troede, der var regler. Ja, naturligvis. Men problemet er jo, at selvom de var der ... fordi konventionen har jo været nævnt i forbindelse med nogle af forhandlingerne med VKO tidligere. Og man har taget højde for det i loven, men alligevel er det jo som om, at der har været to verdener mellem det politiske og sagsbehandlingen. Stadigvæk – det er ikke, fordi jeg skal prøve at snakke udenom, men jeg har jo selv følt, at efter jeg blev minister, fordi jeg har siddet i indfødsretsudvalget i så mange perioder, at så har jeg også selv haft det sådan lidt, at det måtte indfødsretskontoret selv køre, fordi at de er sekretariat for Folketinget. Altså en respekt for uafhængigheden for Folketingets uafhængighed, og det må jeg jo så bare konstatere, at det går ikke. Men på den anden side er jeg jo nødt til at holde en vis armslængde, fordi det er jer her ... og derfor lige så snart der kommer klager, der har noget med indfødsretskontoret at gøre, jamen så går de ned, og så får jeg et udkast op, hvor jeg svarer, jamen det er Folketingets indfødsretsudvalg, der behandler sagerne. Så det er jo et sagsområde, der behandles på en helt anden måde. Og det er min eneste mulige forklaring på, hvis jeg sådan psykologisk prøver at gå igennem dernede, hvad søren der kan være sket. Så er det det eneste. For ellers ville jo alle andre sager være vandret igennem et langt system, og på et eller andet tidspunkt ville der jo også have været nogle klager, som jeg ville have været – altså hvad skal man sige – der ville have bragt mig i en eller anden form for tvivl. Men det har der jo ikke været. Havde der været en storm af statsløse, så er det jo klart – som havde klaget til mig – så kunne du bebrejde mig, jeg ikke havde opdaget det. Men det har der jo heller ikke været. Og derfor er det også jeg siger nu, altså hvad enten folk har vidst eller har ansøgt, eller hvad de har gjort, så må vi være sikre på nu, at der ikke sidder en eneste ude i landet, som ønsker statsborgerskab og som ikke har fået det. Det er dét, der er meningen med den pressemeddelelse, jeg sendte ud. Og det der står, hvor fristen er 31. januar, det er de indstillinger til mig, som nu er genstand for overvejelser.

Tom Behnke: Så er det Hanne Agersnap!

Hanne Agersnap: Jeg vil gerne tilbage til, hvornår ministeren blev opmærksom på fejlene. Fordi når ministeren siger, at det brev, der blev sendt til udvalget, var så udmærket, så må vi i hvert fald konstatere, at senest på det tidspunkt – der er ministeren blevet opmærksom på, at der er sket uretmæssig fejlbehandling ... eller folk, der har et retskrav, ikke har fået deres indfødsret. Hvordan kan det være, man ikke på daværende tidspunkt sætter en bagudrettet undersøgelse i gang om, hvorfor fejlen er sket?

Tom Behnke: Ja ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jamen, det gør jeg også. Altså, men det er den begrundelse, jeg kommer med i dag. Det er den eneste, jeg kan give. Og det bagudrettede med hensyn til afslag, det var jo præcis dét, som kulminerede med indfødsretslovforslaget i efteråret, som jeg stadigvæk gentager, der jo ikke var nogen kritik af det – sjovt nok, selvom jeg hele tiden selv stod og sagde den ene gang efter den anden – her har vi begået fejl, her har vi begået fejl. For det er nemlig regel nr. ét, efter jeg er blevet minister, at hos os indrømmer vi fejl.

Tom Behnke: Så er det Johanne Schmidt-Nielsen!

Johanne Schmidt-Nielsen: Ja, jeg spurgte jo ministeren til, hvornår ministeren første gang blev orienteret om fejlbehandlinger, og der kunne ministeren så ikke lige huske datoen. Hvad så med måned og år – altså kan ministeren som minimum fortælle os, hvilken måned i hvilket år ministeren for første gang blev orienteret om, at der var foregået fejlbehandling? Og hvis ministeren heller ikke kan huske måneden, så minimum hvilket årstal.

Tom Behnke: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jamen det kan jeg ikke på stående fod huske, og jeg ved heller ikke, om det er så præcist, og jeg anser det heller ikke for særlig vigtigt. Dét, jeg kan huske, jeg oplyste i folketingssalen, var, at jeg blev meget overrasket for ikke at sige, at jeg troede ikke på det første gang, jeg hørte om det. Og derfor var jeg selvfølgelig nødt til personligt at overbevise mig selv om – det virkeligt var rigtigt. Og spurgte også nogle af mine nordiske kolleger, hvordan det var i de andre lande, fordi at jeg kunne ligesom Jørgen Poulsen altså slet ikke rumme, at det skulle kunne foregå, at man overså en konvention, som man jo roligt kan sige er af så vital betydning for den gruppe, som netop er statsløse. Så der er da bestemt gået noget tid. Det ser jeg ser

da overhovedet ingen anledning til at skjule, og det skammer jeg mig heller ikke over. Altså ligeegyldigt hvad jeg får forelagt, hvis det er ting, der overrasker mig – enten det er den ene vej, eller det er den anden vej, så er det da ting, jeg personligt tager mig af og får overbevist mig selv om, at inden jeg sender noget til Folketinget, så skal det jo også være rigtigt.

Tom Behnke: Så er det Peter Juel Jensen!

Peter Juel Jensen: Jo tak. Jeg har ikke noget spørgsmål, men jeg har en kommentar. Fordi jeg glæder mig over, at konventionerne nu er overholdt, og at man af egen drift reagerede, da man kunne se, der var noget ... der var sket noget i en sagsbehandling, som ikke var i tråd med international lov. Det skal ministeren selvfølgelig have stor ros for.

Og så glæder jeg mig også over, at ministeren løber alle procedurer igennem. Og sådan noget det tager selvfølgelig tid – for der er mange procedurer i det ministerium. Men det er også vigtigt, at ministeren gør det, fordi vi har en – undskyld udtrykket – forbandet forpligtigelse til at sørge for, at internationale konventioner, love og aftaler – de bliver overholdt. Så ros til ministeren for at løbe det hele igennem.

Tom Behnke: Giver det ministeren anledning til nogen kommentar?

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Nej, men det er et meget godt udtryk – det der med at løbe det hele igennem. Altså det er sådan set dét, vi forsøger. Jeg vil sige, der er medarbejdere, der allerede har gjort det, men det er jo sådan, at jo mere man dykker ned i tingene, jo mere giver det så også anledning til overvejelser – også juridiske overvejelser – både netop af processuel karakter og altså om fortolkning og nedskrivning af retningslinjer og vejledninger. Så det tager i sagens natur nogen tid. Det gør det.

Tom Behnke: Så er det Astrid Krag!

Astrid Krag: Det er en opfølgning på noget, ministeren sagde. Hørte jeg, at ministeren sagde, at man den 27.1. i forlængelse af brevet til Folketinget iværksatte en undersøgelse. Var det dét, ministeren sagde. Og hvis det var dét, ministeren sagde, hvorfor fandt man så ikke anledning til at orientere, som det mindste, indfødsretsudvalget om, at man havde iværksat en undersøgelse. Jeg kan konstatere, at da man året efter iværksatte en undersøgelse, der sendte man sågar en pressemeddelelse ud om det. Men altså er det rigtigt forstået, at man i forbindelse med det brev, Folketinget fik den 27.1., iværksatte en undersøgelse?

Tom Behnke: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jamen jeg kan godt høre, at der er sådan noget religiøst over nogle af de ord, venstrefløjnen anvender for selv at kunne gå i selvsving, herunder ordet undersøgelse. Altså hvis jeg spørger mig for, så undersøger jeg det. Og det er da klart, at man spørger sig for, når man får at vide, at der er nogle konventioner, der i årevis ikke er overholdt, og der er egentlig ikke rigtig nogen, der kan forklare hvorfor. Det kommer rent ud sagt som et chok for alle. Så selvfølgelig er der noget, jeg undersøger, hvad enten jeg nu skriver det på en lap papir eller foretager en telefonopringning eller går ned på et kontor eller beder én i huset gå videre i huset for at få det – nu tør jeg ikke engang bruge ordet undersøgt. Naturligvis orienterer jeg mig om, hvad er det her for noget. Selvfølgelig gør jeg da det. Det gør jeg med alle sager. Hvis der er noget, der ikke er tilstrækkelig oplyst efter min mening, jamen så spørger jeg mig for. Men det kalder vi altså ikke en stor undersøgelse, som pressen bør gå i selvsving over hver eneste gang, som man åbenbart er i denne her sag. Og der står altså undersøgelse her 31. ... der vil blive tilendebragt 31. januar – ja, det er en undersøgelse, der kan bringe mig videre i min juridiske beslutning, det er et beslutningsgrundlag til mig, som selvfølgelig afføder nye diskussioner med juristerne i huset.

Tom Behnke: Så er det Hanne Agersnap!

Hanne Agersnap: Altså grunden til, om det hedder undersøgelse eller forhøre sig, det er jo bare et spørgsmål ... ministeren har igennem i hvert fald et år været bekendt med den her ulovlige sagsbehandling og har spurgt sig for eller undersøgt. Har ministeren ikke stillet nogle af de spørgsmål, vi også stiller. Det er forundrende, at ministeren ikke kan svare på nogen spørgsmål, hvis hun igennem et år har undersøgt, hvordan det kunne ske.

Tom Behnke: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Nu er der den forskel på Hanne Agersnap og mig, at hvad jeg spørger om i ministeriet, det behøver jeg ikke offentliggøre. Men det som Hanne Agersnap kunne have opdaget i udvalget, om ikke andet da lovforslaget kom over, det kunne hun have stillet i et spørgsmål til mig i al offentlighed. Det er ikke sket. Man har snorksovet i timen. Og det er stadigvæk ikke for at undskylde ministeriet, det er bare for at konstatere, at hykleriet burde måske have sine grænser ikke! Når man fuldstændig har snorksovet. Der er jo ikke tale om et år. Der er tale om, at man har fået et lovforslag over, hvor man kunne se det her komme på ikke! Og der er tale om, at første-, anden- og tredjebehandlingen, fordi Søren Krarup tog ordet. Det er jo slet ikke noget, I har opdaget. I har jo sovet i timen! Men jeg vil da sige, at når hr. Søren Krarup siger, at

Schmidt-Nielsen aldrig kommer i udvalget, så er jeg da glad for at se dig i dag. Det er jeg da. Men det er da også rart at vide, at du til daglig overhovedet ikke interesser dig for, hvem der får indfødsret.

Tom Behnke: Så er det Johanne Schmidt-Nielsen!

Johanne Schmidt-Nielsen: Jeg er også altid glad for at få en lejlighed til at se ministeren. Det er ikke helt let at få ministeren i tale. Det undrer mig jo meget, at ministeren ikke kan huske – ikke engang hvilket årstal, ministeren blev orienteret om det her, altså især hvis det er kommet som så stort et chok, som det tilsyneladende er. Men når ministeren nu fortæller, at hun har kontaktet sine nordiske kolleger for at finde ud af, hvordan de håndterer det, så må det jo være muligt at finde frem til, hvilken måned og hvilket år, ministeren bliver orienteret om den ulovlige sagsbehandling.

Jeg tror ikke, vi kommer videre med det i dag. Det er ikke mit indtryk. Så det vil jeg meget gerne have et skriftligt svar på.

Mit spørgsmål til ministeren er: Vil ministeren mene, at det er sandsynligt, at der ikke har været personer i indfødsretskontoret, som har kendt til konventionerne og vidst, at de statsløse ikke fik statsborgerskab, som de havde ret til efter konventionerne?

Tom Behnke: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Dem, der har udfærdiget det svar, som Rikke Hvilshøj afgav – dem, der har udfærdiget det lovforslag, hvor konventionerne er nævnt i forbindelse med aftale med Dansk Folkeparti, de kender naturligvis konventionen. Men jeg må tro, at sagsbehandlerne, der har foretaget sagsbehandlingen, ikke et øjeblik har tænkt på konventioner, for så var det jo simpelthen ikke sket. Det er jo sådan, det er. Og jeg har prøvet at forklare, at den eneste mulige psykologiske forklaring, jeg kan finde, det er, at vi som sagt holder lidt armlængde til det udvalg, og det har både tidligere integrationsministre og en socialdemokratisk justitsminister givet også gjort – holdt armlængde.

Tom Behnke: Så er det Jørgen Poulsen!

Jørgen Poulsen: Jeg synes altså, det er meget svært at forstå, at ministeren ikke kan huske, hvornår ministeren første gang blev opmærksom på det her. Og jeg tror også, når det er sådan ... det virker lidt gedulgt og i hvert fald skærper opmærksomheden og mistænksomheden, så skyldes det jo også,

at det er jo ret velkendt, at denne her regering og især også partiet – Dansk Folkeparti – jo har gjort temmelig meget for ikke at informere alt for meget om internationale konventioner. Vi havde jo hele sagen med den frie bevægelighed, som jo stort set blev holdt hemmelig for folk, så de ikke skulle gå hen og tage deres ægtefælle med. Og jeg tror, det er dét, der ligger i, at vi bliver sådan lidt mærkelige til mode, når ministeren ikke kan huske, hvornår hun blev opmærksom på det her.

Men helt konkret, så vil jeg godt spørge om, hvordan ... hvad forestillet ministeren sig sådan helt konkret at gøre for de mennesker, som er blevet fejlbehandlet, og de mennesker som slet ikke er blevet behandlet, fordi de har fået forkerte oplysninger.

Og den anden sag – for det her handler jo om meget alvorlige ting, det handler jo om en minister, som har forvaltet sit ministerium i strid med lovene, og hvad synes ministeren selv, man skal foretage sig i en sådan situation, hvor en minister jo har forvaltet faktisk helt i strid med lovgivningen?

Tom Behnke: Så er det ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jeg synes, det er meget ynkeligt – SF og Jørgen Poulsen og Enhedslisten, der efter nu at have fået besked for et år siden om, at vi gik i gang med at finde gamle sager – der overhovedet intet har foretaget sig i al den tid – der intet har foretaget sig under lovbehandlingen her i udvalget, selvom man jo får tingene i god tid – der intet har foretaget sig under folketingsbehandlingen. Men sidder og hører på en minister, der af egen drift kommer i folketingssalen og under alle behandlinger siger, jeg har lavet fejl, at så kommer man med alle mulige perfiditeter. Jeg vil bare sige, at hr. Jørgen Poulsen er ikke af det format, at jeg gider kommentere mere.

Tom Behnke: Så er det Astrid Krag!

Astrid Krag: Ja, men når ministeren ikke kan tilvejebringe oplysninger om, hvornår hun blev orienteret om dét, ministeren jo selv kalder fatale konventionsbrud, som er kommet som et chok for os alle, vil jeg egentlig bare spørge, om ministeren kan komme lidt nærmere spørgsmålet: Hvordan hun blev orienteret om de fatale konventionsbrud. Hvad var det, der gjorde ministeren opmærksom på det?

Tom Behnke: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jamen altså, jeg behandler adskillige sager, adskillige problemstillinger og generelle ting hver eneste dag, og det foregår på forskellige måder i ministeriet og ja – det kan jeg jo ikke sådan lige sidde og sige her, hvordan det var, om jeg har fået et præj mundtligt først eller hvad – det er jeg jo ikke i stand til at sige. Dét, jeg bare siger, er, at jeg var så overrasket, så jeg sagde, skulle man nu ikke lige høre, hvordan de gør i de andre lande, fordi kan det her overhovedet være rigtigt. Og derfor er der selvfølgelig gået noget tid. Det siger sig selv. Og det er jo også derfor, at vi af egen drift har taget gamle sager op, fordi også i den ventetid, kan der være nogle – eller er der noget, der har fået afslag ikke. Det er jo derfor, vi netop har taget alle sager op. Fordi min sagsbehandlingstid og den forsømmelse, og den forsømmelse som altså også tidligere ministre af en anden regeringsfarve har begået, skal naturligvis ikke komme de enkelte personer til skade, og derfor har vi taget gamle sager op.

Tom Behnke: Ja tak, så er det Hanne Agersnap!

Hanne Agersnap: Ja, nu er jeg overrasket over, at det kommer an på ens format, om ministeren vil svare på spørgsmål. Men jeg vil alligevel prøve at svare på nogle af de perfiditeter, ministeren siger om vores handel og vandel i indfødsretsudvalget. Fordi jeg kommer og deltager i indfødsretssagsbehandlingerne, og jeg har også fået det her brev, som jeg ærlig må indrømme, jeg ikke var lige så tilfreds med, som ministeren var. Der står ikke et eneste sted ordet fejl fx. Hvis ministeren siger, at sekretariatet fungerer som et sekretariat for Folketinget, så må man forvente, at det bliver skrevet på en måde, så Folketingets medlemmer ikke skal være jurister for at forstå, hvad der står. Men ministeren ... det har heller ingen overskrift det her brev. Det er altså ... ser ... når man nærlæser det, kan man godt se, hvad der står, men det bliver ikke behandlet, og det er selvfølgelig også en fejl fra vores side, men jeg synes i hvert fald også, det er en fejl i den måde, vi bliver informeret på.

Da så ændringsforslaget kommer op med de her ekstra navne, og Søren Krarup rigtignok tager dem op fra et andet synspunkt end vores, så er vi faktisk mest fokuserede på, at vi ikke får forsinket lovbehandlingen, at vi ikke får forpurret, at de her mennesker får deres indfødsret. Ministeren siger desværre fejl, at der ikke har været samråd. Der var et samråd. På det samråd stillede jeg en del spørgsmål også, og de kom sig faktisk af, at det var til andenbehandlingen, at jeg hørte ministeren svare til Jesper Langballes spørgsmål, at hun havde besindet sig. Da jeg hører det, så får jeg en fornemmelse af, at det er bevidst, at der er nogen, der har fået forlænget deres sagsbehandlingstid. Og derfor ringer jeg faktisk til pressen og siger, at jeg tror, der måske er en sag her, og det er på tide at søge aktindsigt i nogle af de her ting. Så jeg sætter sagen i ... jeg prøver at få flere oplysninger ud af sagen ved pressen, fordi jeg er ikke interesseret i, at vi får forpurret lovbehandlingen.

Og så har jeg nu prøvet at stille nogle spørgsmål, men der går jo lange udsigter, før vi får svar på de her spørgsmål.

Men det var så bare til den kritik af vores måde at arbejde på i udvalget.

Jeg synes stadigvæk, at det lyder som om de ministeren sætter i gang af undersøgelser, det er for at få rettet fejlen fremadrettet. Og også de folk, der har fået ulovlige afslag – sikre, at de får afslaget.

Men bliver der ikke sat undersøgelser i gang for at finde ud af, hvordan fejlen er sket? Jeg synes, det er meget alvorligt, at sådan en fejl kan ske. Jeg synes, vi er nødt til at finde ud af, hvordan misforståelserne eller fejlinstrukserne er kommet til veje.

Tom Behnke: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jo, det sidste har jeg nu svaret en tre, fire, fem gange på. Så det tror jeg ikke, vi kommer længere med. Det er jo rigtigt, jeg var i et samråd, men det var jo stadigvæk afstedkommet af, hvad hr. Jesper Langballe havde sagt. Og jeg har godt bemærket, at nogen har betjent sig af citatfusk i pressen. Fordi det, der ordret sker, er jo, at da jeg over for Dansk Folkeparti siger, jamen jeg vil ikke blæse på konventionerne, så siger hr. Jesper Langballe til mig, om ikke ministeren vil besinde sig på det standpunkt – nemlig om ikke jeg kunne tage og besinde mig, så jeg blæser på dem. Og så siger jeg selvfølgelig, da vi jo begge to godt kan lide semantikken, så siger jeg selvfølgelig – jamen, jeg har jo besindet mig. Og det havde jeg jo også, fordi jeg havde jo det modsatte standpunkt. Og det misbruger man så, at det bliver til noget med, at først så har jeg ment, man ikke skulle overholde, og så skulle man overholde. Altså hvis man læser og kan en lille smule af vort modersmål og ikke absolut vil misforstå, så er der slet ikke nogen tvivl om den sammenhæng, det blev sagt i.

Men jeg må da sige, det er da imponerende, hvad Hanne Agersnap har udvirket uden for indfødsretsudvalget. Men det bortforklarer altså stadigvæk ikke, at der ikke blev foretaget noget som helst inden førstebehandlingen fra venstrefløjens side. Det må man jo fuldstændig selv om. Men det er da en passivitet, man kan undre sig over, og som man må sige jo altså ikke har vist nogen større interesse for de statsløse. Og det skal man da have lov til, men så skulle man måske lige dæmpe sig en lille smule ned, inden man har så travlt med alle mulige beskyldninger. Jeg holder mig jo kun til faktum – nemlig, at jeg undrede mig over, at jeg skulle gå til førstebehandling og gennemføre en førstebehandling og andenbehandling – uden at oppositionen overhovedet vågnede op.

Tom Behnke: Så er det Jesper Langballe!

Jesper Langballe: Jeg forstod ministerens svar til Søren Krarup sådan, at det er rigtig nok, at der er en principiel modsætning mellem begrebet en gave og begrebet tvang – og især, når tvangen påføres udefra. Men siger ministeren så, altså sådan forstod jeg det, problemet er jo, at der er denne her konvention, og den skal overholdes.

Nu kommer så mit spørgsmål: Konventionen er fra 1961 – vi ved ... Dansk Folkeparti har lært lige siden 2001, at konventioner er hellige for regeringen. Vi har aldrig kunnet komme igennem med så meget som at rokke ved en – eller stille det spørgsmål, om det måske var på tide at overveje, om tiden var løbet fra den. Det har vi vænnet os til, men jeg mener, den er fra 61, det er 50 år. Prøv

engang at forestille jer, hvordan historien er raset af sted på de 50 år, hvordan verden har forandret sig. Prøv at tænke på immigrationssituationen, udlændingesituationen i 61. Der var ingen, som man talte om. I dag er der et stormløb, som har gjort det nødvendigt, at regeringen og Dansk Folkeparti siden 2001 har bremsset op. Så kommer mit spørgsmål: 50 år – var det måske ikke på tide at se på, om den konvention stadigvæk er tidssvarende. Eller er der tale om, at den får sådan en hellig, umistelig karakter, som den bevarer indtil tidernes ende. Det bliver et helt eskatologisk begreb. Og det spørger jeg jo om på baggrund af, hvad ministeren må medgive, at som situationen er i dag, der medfører den konvention, når den skal føres ud i livet, diskrimination af den groveste slags. Hvis folk der kommer med et fremmed statsborgerskab, de skal igennem en efterhånden ganske krævende prøve for at blive danske statsborgere, men kommer de med ikke noget statsborgerskab, så hopper de lige forbi. Jeg vil sige, at dem, der har været oppe til den prøve og måske ikke har klaret skærene, kunne de ikke godt være lidt sure og sige, her i Danmark er man ikke lige for loven, nu er der ikke nogen lov, men altså ikke lige for lovgiverne.

Tom Behnke: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Ja, for dem, der ikke ved det, skal jeg sige, at det teologiske udtryk, der blev brugt, at det drejer sig om de sidste tider, og jeg vil sige – nej, altså det er jo ikke sådan, så at de er hellige. Men der er jo nogle konventioner, hvor der er nogle meget grundlæggende retsprincipper i, som jo ikke er så svære, synes jeg, egentlig at tage hensyn til. Og det at begynde at ændre konventioner, det er nok en stor opgave. Og at der ville skulle gælde særlige regler for statsløse, det tror jeg ikke, man ville komme udenom. Men det er jo fuldstændig rigtigt, som Jesper Langballe siger, vi diskuterede det jo også nede i salen, at nogle af de konventioner, vi har, er jo for så vidt diskriminerende, det er sådant et lidt måske forkert ord, men det er klart, konventionerne gør præcis dét, du siger, at de giver nogle gange muligheder for, at nogen kan springe foran – eller i andre konventioner, der er nogen, vi ikke kan udvise. Fx de største forbrydere er vi nogle gange nødt til at have her. Og her kan man sige, at man kan være gammel voldsmand den ene gang efter den anden, og så kan man altså slippe igennem og få statsborgerskab alligevel. Det er rigtigt, det er jo en ulighed, at nogle af de værste kommer lettere til statsborgerskab. Og det er jo det dilemma, som et retssamfund jo altid er i, hvordan er det, hvem er det, vi skal beskytte. Og der foretrækker vi jo alle sammen at beskytte de lovlige. Men da resten af verden ikke er, som den burde være, så er der altså også nogle af de værste, vi må beskytte her imod deres eget land. Og nu er de her så statsløse, men ellers altså i flygtningekonventionen, der er nogen, vi må beskytte mod deres eget land, for ellers bliver de henrettet.

Tom Behnke: Så er det Johanne Schmidt-Nielsen!

Johanne Schmidt-Nielsen: Ja, først til at det her med, at oppositionen snorksover. Jeg bliver nødt til lige at slå fast, at ministeren jo altså har ansvaret for, at konventionerne overholdes. Og hvis ikke de bliver overholdt, at der bliver ryddet op i det, og at man reagerer – uanset om oppositionen stiller

spørgsmål eller ej. Og det er jo påfaldende, at det først er, da Information skriver om sagen, at man fx på nyidanmark.dk – altså ministeriets hjemmeside – oplyser om, at de her to konventioner giver rettigheder til de statsløse.

Men mit spørgsmål til ministeren er: I det brev, som indfødsretsudvalget modtager den 27. januar 2010, der fremgår det jo, at Integrationsministeriets indfødsretskontor har foretaget en gennemgang af sagsbehandlingen i indfødsretskontoret, og at ministeriet i den forbindelse er blevet opmærksomme på, at de unge statsløses sager er blevet behandlet i overensstemmelse med de almindelige retningslinjer, at man altså ikke har taget hensyn til de to konventioner.

Mit spørgsmål er, hvad er årsagen til, at man foretager den gennemgang af sagsbehandlingen. Har man fået en henvendelse udefra, eller hvad er årsagen til, at man beslutter sig for at foretage en gennemgang af sagsbehandlingen i indfødsretskontoret?

Tom Behnke: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Nu siger Johanne Schmidt-Nielsen, at det er mig, der har ansvaret. Det, der er det interessante i denne sag, er jo, at jeg har måttet råbe temmelig mange gange – jeg har ansvaret, jeg var gået fejl, uden at venstrefløjens overhovedet er vågnet op. Det er det, jeg synes, er lidt interessant, at man slet ikke har interesseret sig for de her statsløse mennesker. Jeg kan ikke huske lige her, hvordan man blev opmærksom på det. Jeg tror, at det er noget med, at en sag, det har jeg vist også sagt tidligere i samråd, bliver lagt på et højere sted af en eller anden grund. Og så er der én, der opdager, at denne her er gal, og så prøver vi selvfølgelig at undersøge – jamen, er det en enlig svale. Hvad er det ... eller nu tør jeg jo ikke sige undersøge, men så orienterer man sig om – jamen, hvad er det her for noget, er det en enlig svale. Og på et tidspunkt, hvor man så bliver klar over, at det rent ud sagt altså er, kan man godt sige, en systematisk forglemmelse – jamen så underrettet man indfødsretsudvalget og begynder at finde de gamle sager frem.

Tom Behnke: Så er det Astrid Krag!

Astrid Krag: Jamen, jeg vil også bare lige indledningsvis bakke om op, at selv hvis hele Folketinget var taget på badeferie på Mallorca, så håber jeg, vi er enige om, at ministeren har et ansvar for, at konventioner selvfølgelig overholdes. Og der vil jeg også følge op på Johanne Schmidt-Nielsens spørgsmål, som jo også lidt var det, jeg prøvede at spørge om med, når vi nu ikke kan få at vide, hvornår ministeren blev orienteret om, at der foregik nogle konventionsbrud, der gjorde, det var en god ide at gå sagerne igennem, og vi ikke kan få at vide hvornår. Hvis ministeren så heller ikke kan svare på, hvordan hun blev gjort opmærksom på det, og derfor har sat gang i det, på det her samråd, så bliver jeg altså nødt til at sige, så vil jeg gerne ... så stiller jeg et skriftligt spørgsmål, og så synes jeg altså, hvis ikke man kan frembringe den oplysning fra ministeriet, så er der noget helt galt med ministeriets arbejdsgange, så synes jeg, det er mere grundlæggende bekymrende.

Og så et spørgsmål, som jeg håber, ministeren kan svare på nu. Jeg ville egentlig have spurgt, hvilken konsekvens bør det have og i øvrigt for hvem, at sagsbehandlerne ikke har indtænkt konventionerne, og det er jo både den konkrete sagsbehandling, men det er jo også i udarbejdelsen af de retningslinjer, politiet har arbejdet efter. Og vi ved ikke, hvor mange der er blevet vendt i døren, uden at politiet aldrig har indgivet en ansøgning. Men det spørgsmål må jeg jo hellere omformulere, fordi vi har hørt på ministeren i dag – og derfor er mit spørgsmål: Er det rigtigt forstået, at ministeren mener, det ikke bør have nogen konsekvenser for nogen på noget niveau, at man ikke har indtænkt konventionerne i sagsbehandlingen og i udarbejdelse af retningslinjer til politiet?

Tom Behnke: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jamen altså, jeg kan kun sige, som jeg har sagt nu igennem adskillige måneder, der er én, der har ansvaret her, og det er altid ministeren, sådan er det.

Tom Behnke: Så er det Jørgen Poulsen!

Jørgen Poulsen: Jeg synes, at hvis nogen ser på det her, så skylder vi at fortælle, at når ministeren gang på gang siger, at der var ingen spørgsmål til hverken første- eller andenbehandlingen, så skal det jo da med, at det var vel noget, der foregik inden for en uges tid. Og hvis alle de spørgsmål, vi var ved at stille ... dem holdt vi tilbage, til lovforslaget var vedtaget. For ellers havde det haft udsættende konsekvenser for de 21, som alt, alt for længe var holdt uden for at få deres ansøgninger igennem. Det var jo grunden til, at spørgsmålene først blev stillet, da loven var vedtaget, så det ikke skulle få sådanne uheldige konsekvenser for de folk, som havde ventet alt for længe i forvejen.

Og så vil jeg bare sådan helt stilfærdigt spørge ministeren, om ministeren tror, at hun på trods af manglende format kunne få plads til at svare på det spørgsmål, som jeg stillede om, hvordan hun konkret forestiller sig at kunne gøre skaden god igen over for ofrene, og også hvilke konsekvenser denne her retslige fadæse skal få.

Tom Behnke: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jamen, jeg køber ikke den der forklaring, den tror jeg ganske enkelt ikke på, at man med vilje ikke kom med spørgsmål i folketingssalen, det er da noget underligt noget. Det er da dér, vi har tingene, og jeg kan da ikke se, det kunne have forsinket det overhovedet. Det er Folketinget, der bestemmer, hvornår forslagene skal gennemføres. Og der er jo

ikke noget lovforslag, der er så meget klappet af med de enkeltpersoner, der skal have indfødsret, som netop i lov om indfødsrets meddelelse. Det er jo ... når man først er nået så langt, så er det jo en ren ekspeditionssag. Altså den køber jeg overhovedet ikke. Man kan jo stille alle de spørgsmål, man vil på almindelig del, og det gjorde man ikke. Jamen altså, som jeg har skrevet i pressemeddelelsen, så skal alle have deres ret. Og det er dét, vi arbejder på i ministeriet.

Tom Behnke: Så er det Hanne Agersnap!

Hanne Agersnap: Jeg tror så bare lige, jeg vil gentage det sidste spørgsmål om, hvilke konsekvenser, ministeren vil drage af de her fejlbehandlinger?

Tom Behnke: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jamen konsekvensen for mig er at få ryddet op. Det er dét, jeg prøver at forklare hele tiden.

Tom Behnke: Så er det Søren Krarup!

Søren Krarup: Der er et gammel ord på latin, der hedder *errare humanum est* – det er menneskeligt at fejle. Og det er jo simpelthen dét, vi oplever her, at det kan ske for enhver, at der er nogle ting, man overser, og man begår en fejl. Og så er det meget hæderligt at sige, når fejlen bliver opdaget, det er mig, der har fejlet, jeg vil ændre på tingene. Det er dét, ministeren gør, og jeg må sige, der er jo ikke fugls føde på den sag her. Det er jo kun et politisk felttog fra et lille parti, der meget gerne vil bemærkes. Og fra en lille avis, der meget gerne vil bemærkes. Der er ikke fugls føde på sagen, fordi det er en fejl, som vi er mange, der begik. Jeg var med til forhandlingerne i 2002, og jeg var med til at ændre muligheden for at få indfødsret ved erklæring. Det er først bagefter, at jeg forstår, at den tidligere praksis med, at man kunne få indfødsret ved erklæring, det var en udløber af konventionen. Det vidste vi ikke dengang. Og derfor ændrede vi det sådan, at det simpelthen blev til, at det var kun nordiske statsborgere, der var inde under den regel. De andre blev ikke længere accepterede som gyldige. Og det er jo altså et vidnesbyrd om, at selvfølgelig sker der misforståelser, og der er ting, man overser. Men altså jeg vil nu nok sige, at netop venstrefløjen vil være interesseret i noget, som i sig selv er et nationalt problem. Indfødsret er et nationalt problem. Det er ikke tilfældigt, at den første indfødsretslov kommer i 1776 i forbindelse med Gulbergs nationale revolution. Og det er jo hele indholdet af begrebet indfødsret, og derfor er det jo også, at venstrefløjen stort set er ligeglads med, man kan sige det egentlige indhold, fordi de kun dyrker en politisk ideologisk kæphest. Så jeg vil simpelthen sige, jeg synes, at ministeren har svaret meget

hæderligt og reelt på det, der er at svare, at man har begået en fejl, og at der er så ikke andet at gøre end prøve på at rette den, og det er dét, hun vil. Og så kan jeg kun sige til venstrefløjen, at jeg håber meget, at den 4. marts, når vores beslutningsforslag om opsigelse af FN-konventionen kommer til behandling, at der så vil være den samme interesse for virkelig at sætte sig ind i sagerne.

Tom Behnke: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jamen, nu deltog jeg ikke i de forhandlinger den gang. Men jeg kan kun bekræfte, at det her med ændring af erklæringsregler, det er også sådan, jeg har fået det forklaret, at der sker i hvert fald én af fejlene, der har jo været flere step, kan man sige, undervejs, hvor man havde haft mulighed for at tjekke, og hvor konsekvenserne måske i stigende grad er blevet værre. Men det er i hvert fald helt klart et tidspunkt, hvor det på en eller anden måde har været medvirkende til, at det fortsat ... eller er begyndt at gå galt.

Tom Behnke: Johanne Schmidt-Nielsen!

Johanne Schmidt-Nielsen: Ja altså, ministeren kan ikke huske, hvorfor sagsbehandlingen i indfødsretskontoret bliver gennemgået. Men kan ministeren så huske, hvornår man foretager denne her gennemgang af sagsbehandlingen, altså og hvis ministeren ikke kan huske dato, så måned og i det mindste årstal. Hvornår gennemgår man sagsbehandlingen i indfødsretskontoret?

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jamen, jeg tror, at vi er nået dertil, hvor jeg må henvise til mine tidligere svar, fordi det har jeg forsøgt at besvare flere gange. Og jeg må gentage, at jeg er kun optaget, som Søren Krarup og Jesper Langballe har forstået det, jeg er optaget af nu at få rettet fejlene, få løst problemerne, få udarbejdet nogle retningslinjer og vejledninger, som holder vand for fremtiden. Det er dét, der optager mig.

Søren Krarup: Jeg beklager, jeg må indtræde i formandens plads som næstformand, og dermed kan jeg ikke selv deltage i debatten, men jeg giver ordet til næste taler, og det er Astrid Krag.

Astrid Krag: Ja, nu har man jo så lavet adskillige undersøgelser eller orienteret sig, eller hvad vi nu må kalde det, men vi kan i hvert fald forstå, at det er foregået over længere tid, selvom ministeren ikke ved, hvornår det blev startet, og hvordan det egentlig er blevet igangsat, det må vi jo så spørge indtil skriftligt. Derfor så vil jeg bare spørge, hvor mange statsløse er blevet vendt i døren i

politikredsene som følge af retningslinjer, der ikke stemmer overens med vores konventionsforpligtelser?

Søren Krarup: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Ja, som jeg har forklaret, så er det her jo en undladelsessynd, og derfor kan man selvfølgelig ikke besvare det spørgsmål, der blev stillet nu, fordi hvis man var sig bevidst om, at man havde sendt nogen hjem, som skulle have en anden behandling, så havde det jo set anderledes ud. Så det kan man ikke sige noget om, og derfor kan jeg kun gentage, at der bliver rettet op på tingene, og det er dét, jeg sådan set efterhånden håber på, at jeg kan få arbejdsro til. Altså ikke sådan forstået, at i aften ... for jeg har sat hele aftenen af til samrådet, så vi fortsætter, til I er trætte. Det er der ingen problemer i. Men ellers er det klart, jeg er optaget af, at de her mennesker så hurtigt som muligt, hvis der er nogen, der har lidt uret, at de så får deres ret. Men det er klart, at samråd og folketings svar, det er dét, vi er piskede til at prioritere højere, end de enkelte mennesker, der skal have statsborgerskab, sådan er jo reglerne.

Søren Krarup: Og den næste er Hanne Agersnap!

Hanne Agersnap: Ja, så skulle man næsten tro, det var en fordel, at vi i udvalget ikke havde stillet spørgsmål i et helt år, så har der i hvert fald været arbejdsro til at få løst problemerne. Jeg synes, det er prisværdigt, at ministeren siger, at der er begået en fatal fejl. Men det stopper jo ikke dér. Jeg synes også, det er prisværdigt, at ministeren siger, at fremadrettet skal vi have forbedret procedurene, så fejlene ikke sker igen ... eller så den her sagsbehandling kommer på rette spor. Men er det rigtigt forstået, at der ikke er initiativer i gang udover, jeg regner med, vi får svar på vores spørgsmål, til at finde ud af, om der ligger noget i strukturerne, om der ligger instrukser, om der ligger systematiske fejl i ministeriet, der har gjort det muligt.

Søren Krarup: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jo, men det er jo sådan set også noget, jeg har svaret på. Altså det er jo klart, at ansvaret er mit. Jeg påpeger bare, at når man nu pudser sin egen glorie, at vi havde måske slet ikke siddet her, hvis man havde stillet spørgsmål undervejs efter den skrivelse. Men det er jo op til én selv.

Med hensyn til instrukser og så videre har jeg jo sagt i starten af min forelæggelse, at det er dét, der nu skal rettes op på. Der er et fravær af instrukser til sagsbehandlerne, og det er dét, der skal rettes

op på. Det har ikke været nok, at alle vi andre har gået rundt og vidst, at der var nogle konventioner, når sagsbehandlerne altså ikke har taget dem i betragtning, så er det min fejl, at instrukserne ikke har været tilstrækkelige, og det er jo så dét, at jeg er i færd med at bringe i orden.

Søren Krarup: Tak til ministeren. Og så er det Johanne Schmidt-Nielsen!

Johanne Schmidt-Nielsen: Jamen altså fr. minister, der er jo ikke kommet noget, der minder om en besvarelse på spørgsmålet om, hvornår man gennemgår sagsbehandlingen i indfødsretskontoret. Og det er jo dér, man ifølge ministerens brev fra den 27. januar 2010 bliver opmærksom på, at der er noget galt – altså, det er ved den gennemgang. Der er ikke noget, der kommer ... altså der er slet ikke kommet et svar, der bare sådan kommer i nærheden at være svar på, hvornår gør man dét. Altså et årstal i det mindste må det da være muligt at komme op med.

Søren Krarup: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jamen altså, svaret om jeg så må sige på skrivelsen af 2010, det er jo det arbejde, der foregår med at finde de her indfødsretssager frem, og som kommer ind i et lovforslag i efteråret.

Søren Krarup: Og den næste, det er Astrid Krag!

Astrid Krag: Jamen brevet af den 27. januar fra indfødsretskontoret til Folketingets indfødsretsudvalg kommer jo ikke ud af den blå luft. Hvad er det, der har gjort indfødsretskontoret opmærksom på, at man nu måtte kigge på de her sager, og dermed meddeler os, at man ikke har levet op til de her konventioner med den måde, man har forvaltet loven på. Det er ikke, hvad der ligger mellem den 27.1.2010 og dette samråd, vi spørger ind til, det er, hvad ligger før. Og det har vi altså, det må jeg give Johanne Schmidt-Nielsen ret i, ikke fået noget, der ligner et svar på endnu.

Så vil jeg bare i forlængelse af mit eget spørgsmål lige før med, hvor mange statsløse, der er blevet vendt i døren hos politikredsene, fordi de er blevet fejlinformeret om, hvilke rettigheder, de har – spørge, hvad vil man gøre for at nå dem. Og er der stadig tvivl om praksis, eller hvorfor har politikredsene ikke fået nye retningslinjer.

Søren Krarup: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jamen altså med hensyn til fortiden har jeg svaret et par gange, så jeg henviser til båndet – det jeg allerede har svaret.

Med hensyn til vendt i døren-statistik har jeg svaret. Og jeg har også svaret hundrede gang, jeg gør det gerne igen, at uretten bliver gjort til ret. Det er dét, jeg arbejder på. Jeg er optaget af at finde løsninger og resultater og nye retningslinjer for det hele.

Søren Krarup: Tak til ministeren. Og så er det Johanne Schmidt-Nielsen!

Johanne Schmidt-Nielsen: Altså, jeg fik ikke ... altså jeg ved ikke, hvad ministeren svarede på, det var ikke mit spørgsmål i hvert fald. Jeg sidder her med brevet, som vi fik den 27. januar 2010. Der står, at indfødsretskontoret har foretaget en gennemgang af sagsbehandlingen i indfødsretskontoret. Og så er det, jeg spørger, hvornår har man foretaget den gennemgang? Det må da være muligt at kunne svare på. Det kan jo ikke passe, at man ikke ved, hvornår den gennemgang er foretaget – måned, årstal.

Søren Krarup: Jamen, det er sådan, at når man opdager en fejl, så prøver man selvfølgelig at finde ud af, om det er en enkelt fejl, man prøver at finde ud af, om det er noget, man skal meddele Folketinget. Og på det tidspunkt, hvor det står én klart, at det er noget, der skal meddeles Folketinget, så skriver man af egen drift til Folketinget. Sådan foregår det.

Søren Krarup: Tak til ministeren. Johanne Schmidt-Nielsen vil igen!

Johanne Schmidt-Nielsen: Ja, men jeg vil gerne stille det her som et skriftligt spørgsmål. Jeg synes stadigvæk, det er meget mystisk, at ministeren ikke engang kan give os et årstal. Det kan jo ikke passe. Men jeg stiller det som et skriftligt spørgsmål.

Jeg har et spørgsmål til ministeren: Hvad er årsagen til, at Folketinget ikke må se den undersøgelse, der blev iværksat den 14. januar, og som vi ved lå færdig på ministerens bord den 31. januar 2011. Og når jeg bruger ordet undersøgelse, så er det, fordi det er det ord, ministeren selv bruger i sin pressemeddelelse, som bliver udsendt den 14. januar. Jeg ved, ministeren går meget op i det der med ordene, men undersøgelse er som sagt det ord, ministeren selv bruger i sin pressemeddelelse. Hvad er årsagen til, at udvalget og offentligheden ikke kan få adgang til den undersøgelse?

Søren Krarup: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Det er, fordi at offentligheden ikke har krav på interne drøftelser, og slet ikke når de ikke er tilendebragt. Men når løsningerne foreligger, så vil Johanne Schmidt-Nielsen også være orienteret om det.

Søren Krarup: Og så er det Astrid Krag!

Astrid Krag: Jamen det flyver jo gennem luften med ikke-svar, må vi sige. Jeg tror, at ministeren kan forvente nogle skriftlige spørgsmål efter det her.

Jeg vil bare lige ... det svar jeg fik før på, hvad man ville gøre for at sørge for, at dem, der er blevet vendt i døren hos politiet bliver opmærksomme på, at de altså har et anderledes retskrav, end de er blevet orienteret om, det var, at nu gør vi ret til uret. Kan ministeren være bare en ... mere konkret i det. Og så har jeg stillet et skriftligt spørgsmål, der hedder: Hvornår forventer ministeren at udsende nye retningslinjer til politikredsene for så vidt angår ansøgninger om statsborgerskab for unge statsløse – og fået et svar, der hedder: Der henvises til svar på spørgsmål tre, som hedder, at nu har man iværksat en undersøgelse. Og ministeren siger nu, at den undersøgelse ikke er tilvejebragt. Altså hvis ret først kan gøres til uret fx i forhold til de retningslinjer, politiet arbejder efter, når denne her undersøgelse er tilvejebragt eller tilendebragt, så er jeg bare meget nysgerrig efter, om ministeren ikke kan give os en eller anden vurdering af, om den er færdig om en uge, om to uger, om et halvt år, om et år, eller hvornår den undersøgelse er tilendebragt. Og i øvrigt om det er rigtigt forstået så, at der er en hel gøren uret til ret, der står og venter på, at den undersøgelse bliver gjort færdig.

Søren Krarup: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Nu ved jeg ikke helt, hvad Astrid Krag sagde. Altså hvis du sagde, at jeg har sagt, at ret bliver til uret, så er det selvfølgelig noget sludder, jeg har sagt, det er selvfølgelig det omvendte, det er klart. Men altså jeg vil ikke sætte nogen dato på, fordi jeg vil være sikker på, at jeg er færdig, før jeg kommer. Og jeg kommer ikke med noget, før jeg er helt færdig. Altså min ambition er, at jeg kommer med noget, så kan I selvfølgelig stille spørgsmål, fordi I er politisk uenige, men hvor I ikke med mig kan stille spørgsmål, jeg ikke har tænkt over. Det er min ambition. Og det er altså sådan, at når man sætter sig grundigere ind i tingene, så opstår der hele tiden nye spørgsmål, der skal besvares. Jo mindre man ved om tingene, jo meget lettere er det at udtale sig. Når man sætter sig ind i det, så er det straks vanskeligere.

Søren Krarup: Så er det Johanne Schmidt-Nielsen.

Johanne Schmidt-Nielsen: Ja, jeg kan forstå, vi ikke kan få nogen som helst tidsramme i forhold til, hvornår vi kan få en undersøgelse at se. Men så vil jeg gerne spørge, hvad regner man med, den undersøgelse kommer til at indeholde. Altså får vi en redegørelse for forløbet, hvordan det her kunne ske? Fx hvornår man opdager det. Fx hvornår ministeren eller eventuelt tidligere ministre bliver gjort opmærksomme på det. Hvad kan vi forvente os af den undersøgelse?

Søren Krarup: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jamen, jeg bruger ikke ordet undersøgelse for fremtiden. Dét, jeg siger, er, at uretten vil blive genoprettet. Og der vil blive udformet retningslinjer for det hele.

Søren Krarup: Tak til ministeren. Og så er det Astrid Krag!

Astrid Krag: Det vil sige, det ministeren nu siger her i dag, det er, at vi kan ... vi skal ikke gøre os nogen forhåbninger om at blive klogere på, hvordan det kunne gå til, at man har tilsidesat konventionerne i ministerens ministerium, fordi det kommer undersøgelsen slet ikke ind på. Er det dét, ministeren siger?

Og så det andet, jeg vil spørge om, det er: Er det rigtigt forstået, at politikredsene ikke kommer til at modtage nye retningslinjer angående ansøgning om statsborgerskab for unge statsløse, før ministeren synes, hun kan være færdig med sin fremadrettede undersøgelse. Det burde vel være temmelig lige til, at politikredsene fik at vide, at de skulle vejlede i henhold til konventionerne.

Søren Krarup: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jeg bruger stadigvæk ikke udtrykket undersøgelse, jeg bruger udtrykket løsning og resultater, genoprette uretten til retten. Og det er muligt, at Astrid Krag mener, at det er så enkelt, at jeg bare kunne sende retningslinjer ud nu. Og når så der lyder et skrig og skrål fra Astrid Krag, så skal jeg lave dem om og alt det der. Der bliver meldt ud, når det hele er færdigt.

Søren Krarup: Johanne Schmidt-Nielsen!

Johanne Schmidt Nielsen: Altså ministeren bruger jo faktisk ordet undersøgelse. Jeg citerer fra integrationsministerens egen pressemeddelelse: For at sikre, at der er ryddet helt op i fejlbehandlingen af ansøgninger om indfødsret for personer, der er statsløse, for at sikre, at alle statsløse får den retsstilling, som de har krav på efter konventionerne, har jeg iværksat en undersøgelse, siger integrationsminister Birthe Rønn Hornbech. Men lad nu det ligge.

Hvad er årsagen til, at integrationsministeren først den 12. januar 2011 på www.nyidanmark.dk informerer om de statsløse børn og unges rettigheder som følge af konventionerne, når ministeren allerede den 27. januar 2010 informerer indfødsretsudvalget om, at sagsbehandlingen har været i strid med konventionerne, at man ikke har taget hensyn til de her konventioner? Altså hvordan kan det være, at man beviseligt har kendt til den ulovlige sagsbehandling siden januar 2010, men alligevel går der et år, før man finder ud af ... altså fra man finder ud af, at sagsbehandlingerne er ulovlige, til man oplyser på nyidanmark.dk om de statsløse børn og unges rettigheder?

Søren Krarup: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jamen altså fr. Schmidt-Nielsen bliver ved med det med undersøgelse. Som jeg siger, så forelå der den undersøgelse, jeg havde bedt om 31. januar, som er et beslutningsgrundlag for mine overvejelser. Og fremover er det løsninger og resultater, vi satser på. Jamen man kan altid diskutere, hvor meget der skal på hjemmesiden. Og set i bagklogskabens lys, så vil jeg jo også, hvis jeg havde kendt alt det her og tænkt så langt, som man nu kan tænke i dag, så ville jeg jo sikkert også have sat det på hjemmesiden. Men som jeg sagde under én af handlingerne i Folketinget, så er det jo også altid lidt en smagssag, hvor meget skal der på. Ingen vil vel mene, at jeg til alle nybagte forældre skulle orientere om børnekonventionen.

Men der vil komme en vejledning selvfølgelig, som vi nu ... altså der er kommet den foreløbige, men vi går selvfølgelig det hele igennem, og så overvejer vi, hvor meget der skal vejledes på hjemmesiden, og hvordan der i øvrigt skal udformes forskrifter. Det er dét, opgaven går på nu.

Søren Krarup: Tak til ministeren. Og så er det Hanne Agersnap!

Hanne Agersnap: Jeg forstår, at ministeren fortryder at have brugt ordet undersøgelse i pressemeddelelsen. Som jeg forstår det, er det, fordi det er mere fremadrettet dét, ministeren har sat i værk med at gøre uret ret og få forbedret retningslinjerne. Betyder det så, at vi skal få en

undersøgelse på ... vi skal iværksætte en undersøgelse på anden vis, hvis vi vil have fundet ud af, hvornår ... hvor længe ministeriet har været opmærksom på den ulovlige fejlbehandling, og hvorfor der ikke har været gjort noget, eller hvad der er blevet gjort og i hvilken rækkefølge og sådanne nogle undersøgelsesting. Det forstår jeg, der ikke ligger i ministerens ... eller er det rigtigt forstået, at det ikke ligger i ministerens tiltag?

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Der ligger i ordet undersøgelse, det jeg har fået den 31. januar, som sagt nu i hvert fald fem gange.

Søren Krarup: Og så er det Johanne Schmidt-Nielsen!

Johanne Schmidt Nielsen: Ja, altså jeg kunne godt tænke mig at vide lidt mere om det her med, hvorfor man pludselig lægger informationer på nyidanmark.dk den 12. januar – altså et år efter, man bliver bekendt med sagen – beviseligt bliver bekendt med sagen. Så for det første, hvorfor får ministeren pludselig lyst til at lægge informationer ud den 12. januar, det er det ene. Og det andet, ministeren siger, det er en smagssag, hvor meget der skal på hjemmesiden. Ifølge lektor i forvaltningsret ved Aalborg Universitet, Sten Bønsing, har ministeriet begået et voldsomt brud på vejledningsforpligtigelsen ved ikke at informere på nyidanmark.dk om de statsløse børn og unges rettigheder som følge af de to konventioner. Og ifølge Bønsing her bliver situationen altså endnu mere alvorlig af, at man fra ministeriets side faktisk var opmærksom på det her siden januar 2010, men altså alligevel ikke tager konsekvensen og oplyse på hjemmesiden på nyidanmark.dk om de her rettigheder.

Er ministeren enig i, at der er sket et brud på vejledningsforpligtigelsen?

Altså det er to spørgsmål – og det ene er: Hvorfor får man pludselig lyst til at informere den 14. januar 2011 efter at have kendt til sagen i et år. Og det andet: Er ministeren enig i, der er sket et brud på vejledningsforpligtigelsen?

Søren Krarup: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jamen jeg er stadigvæk nødt til at sige, at man kan ikke sådan stille en firkantet vejledningsforpligtelse op om, hvad man skal informere om – hvert eneste mindretal, der har rettigheder i dette land. Det er jo ét af problemerne, at det offentlige vejledninger, fordi man skal huske det hele, efterhånden bliver komplet ulæselige, det anførte jeg også under Metock-dommen, at de store vejledninger, som ombudsmanden forlangte, de har jo medført, at det jo slet ikke er til at læse. Men jeg fandt det altså naturligt på det tidspunkt, hvor sagen blev debatteret, at vi lagde en foreløbig vejledning på hjemmesiden. Hvordan jeg så vil gøre

fremover, når jeg er færdig med mine overvejelser og har udformet de forskellige forskrifter, det må jeg så se til den tid.

Søren Krarup: Og den næste, det er Peter Juel Jensen!

Peter Juel Jensen: Ja, det er til formanden. Jeg vil gerne bede formanden om at overveje, hvor lang tid vi skal fortsætte med det her, fordi jeg synes faktisk, vi kører meget i ring. Vi har fået at vide, at fremadrettet så bliver alle procedurer løbet igennem. Vi har fået at vide, at alle gamle sager er gennemgået eller bliver gennemgået. Og vi har fået at vide, at uret skal blive til ret. Vi har også fået at vide, at der vil blive stillet et par skriftlige spørgsmål.

Jeg synes, vi kører i ring hele tiden. Og jeg vil gerne bede formanden om at overveje, hvor lang tid vi skal fortsætte!

Søren Krarup: Jamen jeg synes for så vidt, spørgsmålet er berettiget. Men jeg beklager, jeg tror ikke, jeg har ret til at hæve samrådet, så længe der er nogen, der ønsker ordet. Så desværre kan det gå ud på de små timer, før vi er færdige, men der er ikke noget at gøre ved det.

Jeg giver ministeren ordet!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jamen, det var jo ikke noget egentlig spørgsmål. Det var jo til formanden, og formanden har svaret. Altså jeg kan ikke huske, om jeg har noget, der står over for Folketinget inden for de næste mange døgn. Det har jeg jo ikke, vi må jo bare fortsætte, så længe man bliver ved med at stille de samme spørgsmål. Jeg kan bare allerede nu annoncere, at der kommer ingen nye svar – uanset hvordan man spørger, så har jeg svaret dét, jeg kan – og interne forhold og indstillinger til mig – juridiske overvejelser, der foregår og ikke er afsluttet, hvoraf nogle jo også vil give sig udtryk i et lovforslag, det er der jo ikke nogen, som har krav på. Jeg synes, jeg sådan set er den, der selv har startet hele den her sag. Jeg må konstatere, at det dumme en minister kan gøre, hvis man vil være populær i oppositionen, det er da sådan set at finde fejl og få dem rettet. Det er det aller dumme, man kan gøre som politiker. Man skal da hellere feje dem ind under gulvtæppet, fordi oppositionen opdager jo ikke noget alligevel. Men sådan er det jo. Jeg fortryder ikke, at jeg har erkendt, at der var fejl og prøver at få ryddet op i dem. Det synes jeg, er det rigtige.

Søren Krarup: Tak til ministeren. Vi er nødt til selvfølgelig at fortsætte så længe, der er nogen, der vil have ordet. Jesper Langballe!

Jesper Langballe: Ja, det er ikke for at forlænge noget, men det er et spørgsmål lidt i samme spor som det tidligere, men grebet an på en lidt anden måde. Vi står her med en minister, som har indrømmet en fejl inden for sit ressort, som ministeren tager ansvaret for. Og det er gentaget – beklagelsen – det er gentaget tre gange i folketingssalen. Og nu i dag jeg ved ikke hvor mange gange. Og så står vi med en opposition, der bliver ved og bliver ved. År, måned, dato – hvornår gik det og det op for ministeren. Det er jo fuldstændig ligegyldigt i betragtning af, at det i hvert fald gik op for ministeren længe før det gik ... meget, meget længe før det gik op for venstrefløjens, at der overhovedet var en sag, venstrefløjens kunne bruge. Jeg må sige, det er så ufattelig søvndyssende det her, og derfor lyder mit spørgsmål, som jeg egentlig ikke burde stille til ministeren, men til præsidiumet, om man kunne overveje, men jeg kan jo godt spørge om ministerens personlige meninger om det, og man kunne overveje, når venstrefløjens indkalder en minister til samråd, at uddele nogen opkvikkende piller, men de skal selvfølgelig foruden at være virkningsfulde, så skal de jo ikke være vanedannende.

Søren Krarup: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jamen altså, jeg vil gerne svare på det. Fordi jeg oplever jo nye ting hver dag. Og jeg må sige, at jeg bliver altid forbavset over, at man indkalder et samråd og så aldrig hører efter, hvad der bliver svaret og bliver ved med at spørge om det samme. Fordi jeg ved jo, det er ikke, fordi man er tungnem. Men det må være, fordi man altså ikke gider høre efter, det man selv har indkaldt til. Så jeg er fuld af undren ligesom Brorsson er over naturen – er jeg jo fuld af undren over den menneskelige natur. Så for mit vedkommende behøver jeg ikke peppiller, jeg synes det her bliver mere og mere morsomt. Man forsinker mig i mit arbejde med at rette op på fejl, man bebrejder en minister, der selv kommer og siger, man har begået fejl, som man som opposition har snorksovet til, selvom de har fået det at vide et år. Sådan er arbejdsfordelingen, sådan er det at være opposition. Det er enormt letkøbt at være opposition. Det ved man jo også, pressen kritiserer jo aldrig en opposition. De kritiserer regeringen, sådan må det være, det er magthaverne. Jeg håber så bare, pressen også op til et valg gør sig klart, at dem der gerne vil være magthavere, at de så også skal have nogle spørgsmål med på vejen.

Søren Krarup: Johannes Schmidt-Nielsen!

Johanne Schmidt Nielsen: Ja. Vil ministeren tage initiativ til, at de statsløse børn og unges rettigheder bliver indskrevet direkte i indfødsretsloven? Og jeg spørger jo, fordi det tilsyneladende kan lade sig gøre at glemme de her rettigheder, når det er sådan puttet ned i bemærkningerne. Så vil man tage initiativ til, at statsløse børn og unges rettigheder skrives ind i indfødsretsloven?

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Det fremgår af alle mine svar, at der er en række juridiske overvejelser i gang i ministeriet, og at udvalget vil blive bibragt løsninger og resultater.

Søren Krarup: Og den næste, Jørgen Poulsen!

Jørgen Poulsen: Jeg troede, jeg havde markeret før, det var derfor ... nej, men det er jo klart ... til snakken om, altså det er jo klart, at klare svar her vil jo også have kunne gjort det her samråd en hel del kortere. Og det er jeg da fuldstændig enig med spørgerne i. Men dét, vi har fået svar på i hvert fald, som så er rimelig klart. Det er, at uret skal gøres ret. Og så vil jeg godt til den ende bare helt enkelt spørge ministeren: Betragter ministeren det som en uret, at de herfødte statsløse borgeres rettigheder ikke er indskrevet i selve loven?

Søren Krarup: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jamen, som jeg også lige har sagt. Jeg kan henvise til det igen. Det er jo altid en juridisk diskussion, om konventioner skal inkorporeres i en lov. Og I bliver altså bare nødt til at vente på de endelige svar. Men I kan være sikre på – nu banker jeg lige under bordet, hovmod står for fald – men altså min ambition er, at når jeg kommer med færdige løsninger, så har jeg selv tænkt på alt. Det er ikke det samme, som jeg ikke er enig. Men så har jeg tænkt på alt det, som jeg selv mener, at jeg skal tænke på. At så kan I forhåbentligt ikke komme og sige et eller andet, og hvor jeg tænker – det havde jeg da overhovedet ikke tænkt på. Og det er derfor, jeg vil appellere til, at jeg får arbejdsro og tid til at udføre et arbejde, der skal gøres ordentlig. Jeg vil ikke aflevere et halvt arbejde.

Søren Krarup: Og så Hanne Agersnap!

Hanne Agersnap: Jeg kunne godt være interesseret i, hvor længe ministeren har brug for arbejdsro. Og hvor meget arbejde ministeren allerede har lagt i det. Hvornår blev de her ting sat i værk? Altså allersenest da det her brev stod helt klart for over et år siden, regner jeg med, at ministeren har haft arbejdsro og fået tænkt de her sager igennem. Men derfor kunne jeg godt tænke mig at høre, om ministeren har sat sig en deadline, hvornår ligger det her klar?

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Det er der svaret meget klart på.

Søren Krarup: Og så er det Johanne Schmidt-Nielsen!

Johanne Schmidt-Nielsen: Ja, jeg kunne godt tænke mig at få oplyst, hvordan man før den 11. januar 2011 har informeret offentligheden om de særlige muligheder for herfødte statsløse personer under 18 år for at statsborgerskab i henhold til børnekonventionen og konventionen om begrænsningen af statsløshed. Altså hvordan har man før – man altså får det på hjemmesiden nu her januar – informeret borgerne om de rettigheder?

Søren Krarup: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jamen, det har jeg jo svaret på, at vi er i færd med at finde ud af, hvad der er af forskrifter, hvad der skal udarbejdes af forskrifter.

Søren Krarup: Johanne Schmidt-Nielsen igen!

Johanne Schmidt-Nielsen: Hvordan vil ministeren sikre, at politi og andre myndigheder, som er i kontakt med, og som rådgiver herboende udlændinge, der ønsker dansk statsborgerskab, hvordan vil man sikre, at de får kendskab til statsløse børn og unges særlige muligheder for at få dansk statsborgerskab?

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Det får udvalget at vide, når vi er færdige.

Søren Krarup: Johanne Schmidt-Nielsen!

Johanne Schmidt-Nielsen: Jamen, jeg har mange spørgsmål endnu, så der er ikke nogen grund til ... eller så skal du i hvert fald sukke mange gange. Der findes jo personer – givetvis – som ikke ... altså som nu er over 21 år, og som ikke har nået at søge om statsborgerskab, fordi de ikke anede, at de havde den rettighed. Hvad har ministeren gjort sig af overvejelser i forhold til de personer? Og så vil ministeren sikkert sige, jamen det vil vise sig, nu må vi se, hvad der kommer. Men forholder man sig overhovedet til den problemstilling, at der nu er nogen, som er blevet for gamle, kan man

sige, til at være beskyttet af konventionen, men som ikke anede, at der var en konvention, der beskyttede dem?

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Det får udvalget at vide, når vi er færdige. Og jeg er bange for, at det bliver alle mine svar i fremtiden. For der kommer ikke nye spørgsmål, kan jeg høre.

Søren Krarup: Hanne Agersnap!

Hanne Agersnap: Lever de retningslinjer, politikredsene har i dag, op til oplysningsforpligtelserne?

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Det vil man kunne se, hvis der kommer nye retningslinjer, så vil der være en forklaring til jer om, hvorvidt eller hvorfor jeg måtte føle, at der var noget, der skulle laves om. Så det fremgår, når vi er færdige.

Søren Krarup: Johanne Schmidt-Nielsen!

Johanne Schmidt-Nielsen: Hvordan vil ministeren selv karakterisere sagsbehandlingen af de mindst 22 statsløse personer, som har fået afslag på deres ansøgning om dansk indfødsret siden 2004, selvom de ifølge konventionen jo havde krav på statsborgerskab. Altså, hvordan vil ministeren selv karakterisere den sagsbehandling, de har været udsat for?

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Det har jeg svaret på 117 gange!

Søren Krarup: Jesper Langballe!

Jesper Langballe: Det er jo ganske tydeligt, at det vi er ude for, det er dét, der i det amerikanske senat hedder en filibuster, som simpelthen går ud på at bruge sin fantasi til at stille det ene gentagne åndssvage spørgsmål efter det andet i håb om, at man så kan banke ministeren og os andre møre. Og jeg må sige, hvis jeg må tillade mig sådan at bruge en metafor fra mit dagligliv. Mine nærmeste

kender mig som en absolut ikke særlig stor bilist og samtidig sådan lidt distraet, og jeg præsterede engang det der, at jeg tændte for motoren i min bil en varm sommerdag, og så glemte jeg alt om bilen, fordi der kom en gæst, og tre timer efter kom jeg ud igen – der var bilen næsten smeltet. Der lugtede af brændt gummi og brændt lak og så videre. Og jeg må sige, altså så meget kan tomgang afstedkomme. Og jeg må altså sige, at jeg synes ligefrem jeg begynder at kunne bemærke lugten af brændt gummi i næseborene. Så altså filibustertaktikken, den er lige ved at lykkes. Vi falder sikkert døde om, inden vi kommer herfra.

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: For mit vedkommende bliver det af grin!

Søren Krarup: Johanne Schmidt-Nielsen!

Johanne Schmidt-Nielsen: Ja. Altså til Jesper Langballe kan jeg sige, der er stillet over 30 skriftlige spørgsmål, og vi har ikke fået svar på dem. Som besvarelse er der blevet henvist til spørgsmål tre – svaret på spørgsmål tre, som ikke er et svar. Og når det forekommer, altså at en minister er så arrogant, at man ikke vil svare på de skriftlige spørgsmål, som folketingsmedlemmer stiller, så er vi jo tvunget til at komme her og stille dem endnu engang. Og ministeren har jo ved at undlade at svare på de skriftlige spørgsmål købt sig endnu fire uger, hvor ministeren ikke behøver at svare, fordi nu stiller vi dem jo igen, for vi får jo heller ikke svar på dem i dag. Men sådan er det jo hr. Jesper Langballe, når man ikke kan få svar fra en minister. Og det er jo faktisk et stort demokratisk problem. Altså jeg ved ikke ... hr. Jesper Langballe går ellers rundt og taler om folkestyret. En del af folkestyret er jo, at Folketinget kan kontrollere ministrene. Det er jo svært, når de ikke vil svare på noget. Men det er derfor, vi spørger og spørger og spørger – hr. Jesper Langballe.

Og jeg vil gerne spørge ministeren: Hvad gør man i dag for at informere herboende personer, som er omfattet af FN's konvention om begrænsning af statsløshed og om børnekonventionen – om deres mulighed for at få statsborgerskab. Og hvordan vil man fremadrettet informere herboende, der er omfattet af konventionen?

Søren Krarup: Jeg vil godt lige sige, det er ministeren, der afgør, om spørgsmålene bliver besvaret på den rette måde. Og jeg tror ikke, der findes en ydre instans, der kan afsige en dom i den sag. Når ministeren svarer, så er det at betragte som et gyldigt svar, og jeg tror ikke, der er nogen grund til, at man skal reducere det til det tomme intet. Og i hvert tilfælde er det jo ganske givet, at det bliver et umådeligt langt møde, hvis det andet skulle være tilfældet.

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jo men altså så længe jeg får de samme spørgsmål, så kan jeg jo ikke svare anderledes, og som sagt min ambition er, at ... men jeg bliver i tvivl om, det er det rigtige, jeg gør, sådan som oppositionen opfører sig, eller sådan som S og SF opfører sig –

bliver jeg da stærk i tvivl, om jeg gør det rigtige. Men jeg mener sådan set stadigvæk, at jeg skal tænke på palæstinenserne og se at få den ret genoprettet. Og derfor må jeg altså sige, at I må køre båndet, for så finder I de svar på de spørgsmål, I har stillet. Og I bestemmer nemlig ikke, hvad jeg skal svare. I kan kalde mig i samråd, og I kan blive siddende her, så længe I vil. Jeg bliver også siddende. Men jeg kan kun henvise til at køre båndet, fordi det her, det er altså, det er udtømt for længst. Og man får ikke noget ud af det. Man viser kun sin manglende seriøsitet ved at blive ved med at stille de spørgsmål. Man får svarene – de svar, jeg kan give, og jeg vil give, dem får man, når arbejdet er tilendebragt.

Søren Krarup: Hanne Agersnap!

Hanne Agersnap: Jeg har forstået, at ministeren har sagt, at hun kigger på at gøre uret ret, og det er jo at kigge på de statsløses rettigheder – tænke på dem. Og det er jo så derfor ikke den del af det, vi spørger så meget til, selvom dem har vi så heller ikke fået svar på – på de skriftlige. Men jeg spørger til årsagerne til, at det kunne ske – og hvordan ministeren har brugt den her arbejdsro, der har været i lang tid, hvor ministeren har været opmærksom på den ulovlige sagsbehandling. Så når ministeren ... jeg spurgte sidst, hvornår ... eller ... politikredsens retningslinjer og fik at vide, at de kom, når arbejdet var færdigt. Så vil jeg gerne spørge, hvornår påbegyndtes det? Hvornår begyndte ministeren at kigge på, om retningslinjerne til politikredsene var de rigtige?

Søren Krarup: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Der er svaret!

Søren Krarup: Johanne Schmidt-Nielsen!

Johanne Schmidt-Nielsen: Ja til det der med, hvem der er useriøse, så vil jeg sige, hvis der er noget, der er useriøst, så er det vel en minister, som ikke vil svare på de spørgsmål, der stilles.

Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvor længe man har fejlbehandlet de statsløse unges sager!

Søren Krarup: Ministeren!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Der er svaret!

Søren Krarup: Ja, det er jo et udmattelsesløb. Johanne Schmidt-Nielsen!

Johanne Schmidt-Nielsen: Ja altså. Jeg kunne godt tænke mig at få oplyst, om der overhovedet er nogen herfødte statsløse børn, som har fået statsborgerskab med henvisning til paragraf 17 gældende cirkulærebekendtgørelse om naturalisation, siden FN's konvention om barnets rettigheder blev implementeret i dansk ret i 1997!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Det der kan og skal svares på, det bliver der svaret på i forbindelse med afslutningen af løsninger og forskrifter. Og jeg tror, jeg er nødt til at sige nu, at jeg agter ikke at tilføje mere! Det er i hvert fald min ret at lade være med at svare nu! Og nu synes jeg, det er kørt længe nok! Jeg har ikke pligt til at svare – jeg har pligt til at møde op. Og jeg har svaret i 70 minutter på det samme og det samme, og derfor vil jeg bare sige nu – jeg tænder ikke mere for denne her. Jeg synes sådan set, det kan være nok, og det er min ret!

Søren Krarup: Johanne Schmidt-Nielsen skal få lov til at få ordet igen, men jeg tror, vi er ved respektere, at ministeren vil ikke svare for fremtiden!

Johanne Schmidt-Nielsen: Ja, det er jo en mystisk praksis. Altså at man uden at vide, hvilke spørgsmål der bliver stillet på forhånd siger, at man ikke vil tænde mikrofonen. Det har i hvert fald ikke noget med respekt for folkestyret at gøre.

Jeg har to spørgsmål tilbage. Nu kan jeg jo stille dem, så må vi se, om ministerens mikrofon bliver tændt.

Det ene er, hvor mange sagsbehandlere den ulovlige sagsbehandling fordeler sig over? Det var det ene spørgsmål.

Og det andet er, om man har en vurdering fra ministerens side af, hvor mange sager, der er blevet fejlbehandlet?

Søren Krarup: Jeg vil godt sige til Johanne Schmidt-Nielsens ord, at respekt for folkestyret er måske noget andet end et filibusterløb eller en udmattelsestaktik. Og jeg synes måske nok, at man skulle respektere, at der er svaret så meget, at fortsatte spørgsmål er taktik og ikke saglighed!

Men jeg giver ordet til Hanne Agersnap!

Hanne Agersnap: Jamen, jeg vil så sige, at vi bliver nødt til at spørge præsidiet, om de finder, at vi har fået rimelige svar og så også om de her regler om, hvordan med at lukke for mikrofonen. Så det var mere en annoncering af, at det vil jeg sende et brev til præsidiet om!

Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech: Jeg vil bare sige til formanden, at det må ikke hedde sig, at det er mig, der er udmattet. Fordi altså min erfaring er, der går to på 33 år til en på 67.

Søren Krarup: Jamen vi andre, der er unge er heller ikke udmattede, men saglig set kan man måske spørge, om der er basis for at fortsætte en filibuster.

Jeg spørger – er der flere, der ønsker ordet?

Johanne Schmidt-Nielsen!

Johanne Schmidt-Nielsen: Ja, jeg vil bare annoncere, at vi vil klage til præsidiet over de mangelfulde besvarelser, som vi har fået på de skriftlige spørgsmål. Det bør være muligt, når man har kendt til en sag beviseligt i over et år, at svare på de spørgsmål, vi har stillet. Og jeg vil sige, at jeg har dog aldrig før oplevet en minister, som nægter at tænde for sin mikrofon, når hun kommer i samråd i Folketinget for at svare på folketingsmedlemmernes spørgsmål. Og jeg blev sådan set lidt rystet, da jeg i sidste uge blev kontakt for at få rykket det her samråd i en uge, det undrede mig. Jeg tilbød, at det var da o.k., hvis jeg så kunne få en garanti for, at der ville blive svaret på spørgsmålene, hvis jeg rykkede det en uge. Jeg fik en melding tilbage om, at sådan en garanti kunne jeg ikke få, og det kan jeg godt forstå, fordi ministeren har jo heller ikke svaret noget som helst i dag.

Men nu må vi jo se, hvad præsidiet siger til de ikke-svar, der er kommet fra ministeren i denne her meget, meget alvorlige sag!

Søren Krarup: Nu er der jo i hvert fald den fordel ved det, at det hele er optaget på bånd, sådan at enhver kan afspille det og konstatere, hvordan det forholder sig. Og jeg tror, at jeg vil sige, at da der ikke er flere spørgsmål nu, så vil jeg takke ministeren for tålmodighed og sige, at det åbne samråd er hævet!